

han en Gang skal have sagt, at i klare Sager var der ingen Plads for Nævninger. Jeg kan ikke gaa ind paa dette, thi selv i de saakaldte klare Sager ønsker jeg ikke, at Nævningerne skal være som Automater, der afsinger en Kendelse, som giver Juristerne Lejlighed til at glæde sig og gnide sig i Hænderne. Det afskrækker ikke mig, om en Nævningedomstol ved en eller anden Lejlighed maatte komme til et Resultat, som mulig giver Juristerne Anledning til en Smule Forbavelse. I Anledning af den Kritik, der er fremsat overfor Frifindelser ved Nævningedomstolsafgørelse, ønsker jeg at sige, at jeg har lagt Mærke til Afgørelser, som jeg kunde finde Anledning til at kritisere ud fra den Betragtning, at Nævningerne burde have frikendt den anklagede til Trods for, at der forelaa en klar Tilstaaelse. Jeg skal blot kort nævne et enkelt Eksempel. For 5—6 Aar siden stod ved det fynske Nævningeting en ung Pige anklaget for at have ombragt et nyfødt Barn, en ganske ung Pige, selv halvt Barn, et stakkels Menneske, som havde faaet en højst uheldig Opdragelse og var i høj Grad uvidende og uklar med Hensyn til hele det foreliggende Forhold; det var ikke godtgjort, at det paagældende Barn ved Fødselen havde været levende, og Sagen var i øvrigt af den Art, at den slet ikke burde have været anlagt, idet det paagældende Pigebarn, der var under 18 Aar, burde være taget under Værgeraadets Behandling. I et saadant Tilfælde synes jeg, at Nævningerne burde have sagt: Ikke skyldig, og dermed afgjort Sagen. I det paagældende Tilfælde blev den anklagede dømt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Nævningerne ved deres Afgørelse i enkelte Tilfælde er blevet paavirket af Hensynet til den gældende Straffelov. Det er ikke usandsynligt, at en eller anden Nævningeafgørelse vilde have været anderledes, om vi havde haft den nye Straffelov, som vi venter paa at faa gennemført. Jeg tror, man i nogle Tilfælde har reageret overfor de Bestemmelser, vi har i den nugældende gamle og paa mange Omraader saa urimelige Straffelov. Jeg gentager imidlertid, at jeg ikke vil være med til noget i Retning af at tilkendegive, at Nævningeinstitutionen er noget midlertidigt, noget, der er paa Prøve. Vi har Nævningeinstitutionen, og vi maa beholde den, og hellere end at indskrænke dens Virkeomraade burde man overveje at give Adgang til at drage flere Sager ind til Afgørelse ved Nævningedomstole.

I det foreliggende Lovforslag er der berørt et Par vanskelige Spørgsmaal, for

det første Spørgsmaalet om lukkede Retsmøder. Jeg deler Ministerens Betragtning og er tilfreds med det, Ministeren har foreslaaet paa dette Omraade, og med, at Ministeren ikke har fulgt Retsplejeudvalget med Hensyn til udvidet Adgang til at lukke Dørene for Rettens Møder. Men Ministeren er gaaet den Mellemvej at foreslaa, at der skal gives Adgang til at udstede Forbud mod offentlig Gengivelse af, hvad der foregaar indenfor Rettens Døre. Jeg indrømmer, at der kan være Tilfælde, hvor det kan virke i højeste Grad uheldigt, at der finder offentlig Gengivelse Sted af det, der fremkommer i Rettens Møder vedrørende Folk, der ikke er sigtede, vedrørende Vidner og private Forhold i det hele taget. Det vil vistnok være heldigt at supplere den gældende Lov med de Bestemmelser, der nu herom er foreslaaet. Det er naturligvis vanskeligt at formulere saadanne Bestemmelser paa fuldt tilfredsstillende Maade. Da jeg første Gang læste Lovforslagets Bestemmelse herom, var jeg noget i Tvivl om, hvorvidt den var rigtig, men jeg maa tilstaa, at ved nærmere Overvejelse er jeg kommet til det Resultat, at det dog vist vil blive vanskeligt at finde paa noget bedre end det, der er anført i den paagældende Paragraf. Jeg slutter mig til Forslaget paa dette Punkt og vil anbefale Folketinget at gøre det samme.

Det andet vanskelige Spørgsmaal, den højtærede Justitsminister har rørt ved, er Spørgsmaalet om Afhøring af Børn i Straffesager. Jeg føler mig overbevist om, at enhver, der har været Medlem af et Værgeraad, eller overhovedet enhver, der har Interesse for Børnenes Sager og har set noget af det uheldige, som har været forbundet med saadanne Afhøringer, med største Interesse har fulgt de Forhandlinger, der er foregaaet indenfor Værgeraadssammenslutninger, og som ogsaa er ført i Pressen og ved anden Lejlighed, og hvorved der er fremsat Ønsker om at komme bort fra Afhøring af Børn i Retsmøderne. Her har Ministeren foreslaaet en Ordning, som jeg kan tiltræde. Ministeren foreslaar, at Børns Afhøring i Straffesager kan finde Sted udenfor de egentlige Retsmøder og i visse Tilfælde, naar Hensynet til Barnet taler derfor, kan foretages af Værgeraadene. Jeg er glad for, at der ikke her er foreslaaet nogen almengyldig Regel, fordi det er min Overbevisning, at det meget langt fra er alle Værgeraad, der egner sig til at foretage Afhøring af Børn i saadanne